उलूपि पश्य भर्त्तारं शयानं निहतं रणे ।
त्वत्कृते मम पुत्रेण बाणेन समितिं जयं ॥ ४१॥
ननु त्वंमार्या धर्मज्ञा ननु चासि पतिव्रता ।
यत् त्वत्कृतेयं पतितः पतिस्ते निहतो रणे ॥ ४२॥
किं तु सर्वापराद्धो ऽयं यदि तेऽद्य धनंजयः ।
क्षमस्व याच्यमाना वै जीवयस्व धनंजयं ॥ ४३॥
ननु त्वमार्ये धर्मज्ञे त्रैलोक्यविदिता शुभे ।
यत् घातयित्वा पुत्रेण भर्त्तारं ननु शोचसि ॥ ४४॥
नाहं शोचामि तनयं हतं पन्नगनन्दिनि ।
पतिमेव तु शोचामि यस्यातिथ्यमिदं कृतं ॥ ४५॥
इत्युक्त्वा सा तदा देवीमुलूपीं पन्नगात्मजां ।
भर्त्तारमभिगम्येदमित्युवाच यशस्विनी ॥ ४६॥
उत्तिष्ठ कुरुमुख्यस्य प्रियमुख्य मम प्रिय ।
अयमश्वो महाबाहो मया ते परिमोक्षितः ॥ ४७॥
ननु त्वया नाम विभो धर्मराजस्य यज्ञियः ।
अयमश्वो ऽनुसर्तव्यः सशेषे किं महीतले ॥ ४८॥
त्वयि प्राणा ममायत्तः कुरूणां कुरुनन्दन ।
सकस्मात् प्राणदो ऽन्येषां प्राणान् संत्यक्तवानसि ॥ ४९॥

चित्राङ्गदा उवाच

उलूपि साधु पश्येमं पतिं निपतितं भुवि ।
पुत्रं चेमं समुत्साद्य घातयित्व न शोचसि ॥ ५०॥
कामं स्वपतु बालो ऽयं भूमौ मृत्युवंशगतः ।